

var Opgang i Udgifterne. Jeg tror ogsaa, at der i Aar er en lille Forøgelse af Udgifterne til vort Diplomati, men dertil vil jeg svare, at det er noget, som en Udenrigsminister altid vil være udsat for, at der i det ene Aar kan komme en Opgang, i det andet Aar en Nedgang i de løbende Udgifter; for disse Udgifter ere ikke, som Tilfældet er indenfor flere af de andre Ministerier, saa ganske faste, at man i Forvejen nøjagtig kan beregne dem. Det ene Aar kan give uventede Udgifter, det andet Aar mindre Udgifter; og derfor maa der altid være Forandring i de løbende Udgifter.

De Løfter, der i sin Tid skulle være blevne afgivne af min Forgænger til Finansudvalget om Inddragelse af nogle Poster, ere mig ukendte. Jeg kan kun holde mig til det, jeg har set, og det, jeg ved, der er sket i hans Tid; og der er ikke inddraget nogen Post, men derimod oprettet en ny.

Det ærede Medlem klagede over Diplomatiets Hemmelighedsfuldhed. Jeg vil dertil sige, at der bliver jo som bekendt udgivet Beretninger om vort Konsulatsvæsens og Diplomatis Virksomhed; disse kom før kun nogle faa Gange om Aaret; jeg har bestræbt mig for at faa dem til at komme saa ofte som muligt, og jeg har bestræbt mig for at gøre dem saa fyldestgørende som muligt. Der er blevet forelagt Indberetninger fra Gesandtskaberne om, hvor mange Breve de have afsendt, hvor mange Skrivelser der er gaaet ind til dem, af hvad Art disse Skrivelser vare, hvem de kom fra, og hvem de vare skrevne til. Jeg har ikke tænkt mig, at man kunde gaa nøjere ind paa denne Sag, og det er aldrig faldet mig ind, at det ærede Medlem ogsaa kunde forlange, at Aktpakkerne skulde afleveres med det samme. Jeg tror ogsaa, at han vilde blive ked af at se mange af dem. At en Udenrigsminister maa vide Besked om Ting, som man ikke kan tale om, maa have Hemmeligheder, er ganske naturligt. I det Øjeblik, jeg fører Forhandlinger med en fremmed Magt, kan jeg ikke staa her i Tinget og fortælle det alt sammen eller lade det komme til Offentlighedens Kundskab paa anden Maade. Derfor maa ogsaa en Udenrigsminister og en Gesandt, hvem der bliver saa mange Ting betroet, finde sig i, at der bliver sagt, at de ingen Ting gøre; men jeg ved om mig selv — og jeg tror, jeg ogsaa kan sige det for alle Gesandternes Vedkommende —, at jeg kan lægge Haanden paa Hjertet og sige, at jeg gør

mit bedste og yderste for at gavne mit Fædreland. Derfor gaa den Slags Beskyldninger ganske hen over vore Hoveder, uden at vi bryde os noget derom.

Hvad angaar det Spørgsmaal, om vi helst skulle have Konsuler eller Gesandter, da vil Kommissionen, naar den er færdig med sit Arbejde, udtale sig derom, og jeg maa sige, at jeg, saa vidt jeg er inde i dens Forhandlinger, tror, at den vil komme til et Resultat, som er temmelig forskelligt fra det, det ærede Medlem er kommet til.

Til det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (Sveistrup), skal jeg svare, at det skal være mig en Glæde at undersøge Sagen med Hensyn til de forskellige Bevilninger, han har omtalt, og saa at efterkomme hans Ønsker. Jeg kan ikke erindre, hvorledes det har været med den sidste Fredskonference i Haag, naar og paa hvilken Maade Bevillingen er givet; men for Resten maa jeg sige, at jeg ved ikke, om der overhovedet bliver nogen Fredskonference.

Ordføreren (Jensen-Sønderup): Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) saa stærkt fremhævede, at der skulde have bestaaet en Aftale mellem den tidligere Udenrigsminister og Finansudvalget om at inddrage nogle af Gesandtskabsposterne, saa snart den daværende Udenrigsminister maatte blive klar over, hvilke det skulde være, saa er det ikke fuldstændig korrekt. En saadan Aftale har ikke foreligget, og det ærede Medlem vil, naar han læser videre i Forhandlingerne, som han jo citerede noget af, i den Tale, som den daværende Udenrigsminister holdt, heller ikke finde noget som helst Holdepunkt herfor, tværtimod, for saa vidt man kan finde bestemte Udtalelser i den af den daværende Udenrigsminister holdte Tale her ved Finanslovens anden Behandling, saa vil man endogsaa komme til det Resultat, at hans Udtalelser paa det bestemteste gik i Retning af, at der ingen Indskrænkning kunde foretages i den diplomatiske Repræsentation.

Naar det ærede Medlem dernæst udtalte, at nu havde man, som han sagde, taalmodig ventet i mange Aar, og nu maatte Udenrigsministeren da være tilstrækkelig inde i Sagen til at kunne vide, hvilke Gesandtskabsposter der kunde indtages, saa er det jo for det første ikke den samme Udenrigsminister, vi have nu, som vi havde den Gang, men dernæst er det jo saadan, at der netop af den nu-